

El joc, els jugadors i la política

L'amo del casino guanya. Però el crupier no és l'amo i els que greixen la ruleta tampoc. La ubicació del projecte Eurovegas i les especulacions sobre el seu presumpte impacte econòmic han fet encara més evident l'absència general de propostes de model econòmic per a la Catalunya del segle XXI. Les indiscutibles urgències que planteja la crisi, amb les dades de l'atur o les dificultats per obtenir crèdit, aboquen les institucions al possibilisme, al cataplasma, a la recerca d'una solució miraculosa. A Catalunya es produeix una coincidència de factors molt perillosa a l'hora d'establir les polítiques per superar els reptes de la crisi.

El primer factor és que no disposem d'un teixit econòmic i empresarial prou potent en els termes que exigeix la globalització. Això no vol dir que no hi hagi un bon empresari, o que moltes empreses no estiguin fent les coses bé o molt bé. De fet, trobaríem molts casos d'exemplaritat. Tenim una economia diversificada, amb un balanç exportador considerable, amb alguns sectors d'alt contingut innovador i generadors d'ocupació molt qualificada. Malgrat això, a banda de la fragilitat financera i l'atonía inversora, concentrem poc poder de decisió. Hi ha una desproporció evident entre, per exemple, la nostra capacitat de producció industrial i la capacitat acumulada de prendre decisions en aquest àmbit. Tenim poques empreses que puguin exercir alguna mena de lideratge en els seus respectius sectors. A escala global, la dimensió de la majoria de les empreses catalanes és mitjana o petita, com ho és la seva capitalització. I són més vulnerables i en risc de ser satel·litzades per altres d'alienes que no pas en condicions d'integrar o absorbir les seves competidores o complementàries.

Les plataformes de representació empresarial han impulsat o participat en iniciatives i propostes relatives a les inversions públiques, a les infraestructures de transport i la seva gestió i, fins i tot, finalment, a la fiscalitat. Però, en canvi, per parlar només de les darreres setmanes, han assistit amb impotència, sense involucrar-s'hi o sense poder aglutinar uns mínims capitals, a la desaparició d'una companyia aèria que havia de ser emblemàtica o a la intervenció i presa del control d'un grup local de caixes.

El lobisme que exerceix la representació empresarial catalana és desacomplexat davant la Generalitat però molt més prudent i mesurat da-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

titud arrogant de l'Estat –govern i qui governi, amb el suport de l'aliat habitual– en relació amb la perpètua ajornada correcció del dèficit fiscal, o del tan imprescindible com menystingut corredor mediterrani.

Aquesta és la situació pel que fa al compromís nacional del poder econòmic davant la crisi, assumint una posició col·lectiva de subordinació i escassa autonomia real en els marcs espanyol i europeu. I

les coses no són millors en l'àmbit del poder polític. Respecte a aquest segon factor, el polític, la sentència de l'Estatut es va encarregar de refermar uns topalls que l'Estat no té intenció de modificar. Mentrestant, a Catalunya, no es configura una majoria capaç d'escenificar un trencament institucional amb l'Estat, prou contundent i amb prou suport, com a mínim, per forçar el replantejament de les relacions.

En relació amb la crisi, i més enllà de l'obediència en el control del dèficit públic i les retallades presupostàries, si els estats sobirans de països de la nostra dimensió tenen greus dificultats per impulsar polítiques pròpies, la capacitat de maniobra de la Generalitat ens mostra una dura realitat: la nostra manca de poder substantiu. Per això, si hi ha una convicció nacional autèntica, la responsabilitat política del Govern consisteix a plantejar en forma de projectes tot allò que encara no estigui en condicions de

fer efectiu en la pràctica. Si es té realment una idea de futur de Catalunya, ¿quin és el model econòmic que es proposa? Amb casinos i sense. Com podrem arribar-hi? ¿I com podrem incrementar el nostre poder polític? ¿Té el govern de CiU alguna estratègia que no sigui el pacte permanent amb qui governa l'Estat i és, al capdavant, l'executor directe de la nostra subordinació?

Una de les causes fonamentals de la desmoralització i la desconfiança cap a la política a Catalunya és la percepció de la manca de projecte i de convicció en l'actuació dels dirigents econòmics i polítics, superats també per les circumstàncies. I és que la victòria política no és guanyar les eleccions; la veritable victòria política s'obté després, quan aconseguixes que el teu país avanci de manera efectiva en qüestions fonamentals. És més urgent escoltar la veu dels nostres líders exposant les seves propostes que sentir la del crupier: ...negre, parell i passa.

A Catalunya manca una idea de futur sobre el model econòmic i sobre l'autogovern. És més urgent escoltar la veu dels dirigents que la del crupier